

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

únor 2010, číslo 15

0 Kč

Co řekl?

Kub

Při neúspěšném pokusu o OS v Peillonu:

*Mrdat ježky aj s ulitů, já si snad radši
vyplním přihlášku do šachového kroužku!!*

Mimo jiné uvnitř najdete:

Naprostu neuvěřitelných 17 (!!!) stran čtení,
hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!

Co řekl? - Kub, když mu nevyšel onsajt jakési cesty za 6c v Peillonu.....	2
Best UFF 2009 - krátké shrnutí nejen lezeckých úspěchů a počínů členů HO Sokol UB.....	3
Amerika - postřehy z cesty po národních parcích amerického jihozápadu.....	5
Slovácké OUPN 2010 - osmý ročník závodů v lezení na obtížnost, pořádaných našim oddílem.....	8
Vtáčnik - Hrádok.....	10
Bojkovice - oddílové - aneb vydařená náhrada za Půdu.....	10
Vietnam - 1. díl deníku z vietnamské války.....	11
Můj kamarád leze, co mám dělat? - jak pomoci blízkým v těžké životní situaci.....	15
Hot sport news - co všechno zajímavého se povedlo brodským sokolíkům na přelomu roku 09 a 10.....	16
KÁ-TÉ-ZETKY - krátké textové zprávy o dění uvnitř i vně uherskobrodského oddílu.....	16
Rubrika na přání - jak jen můžete pořad myslet jenom na to lezení?.....	16
Ftíp - Jo, na lešení je každý silný, že Karle?.....	17

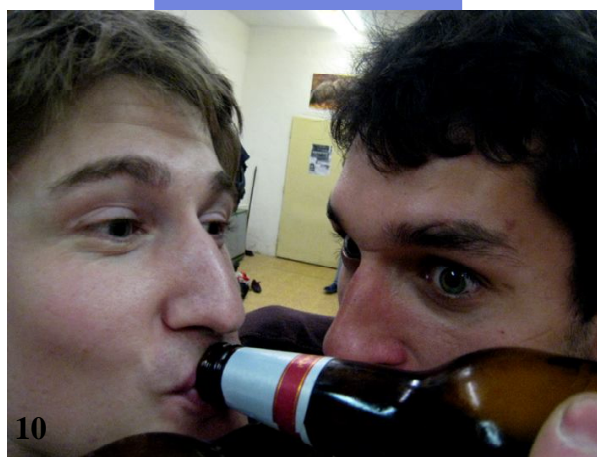

foto na titulní straně:
Zimní Kozel, Chříby
(c) 2010 teaČR

MOTto:

Guido Köstermeyer

*Člověk nemusí být nejlepší, aby
zvítězil. Stačí dolézt dál než ostatní!*

Best uff 2009

Ve skalních terénech a na závodních kolbištích posun k lepšímu, bigwally, hory a zima na ústupu.

Máme za sebou další sezonu. Zda byla úspěšná, nebo ne, se jen těžko hodnotí. Horolezectví je dnes pojem zahrnující tolik disciplín jako třeba atletika. A stejně jako v atletice každý cítí rozdíl mezi vrhem koulí a hladkou stovkou, tak podobně lze cítit tyto rozdíly mezi jednotlivými disciplínami v horolezectví.

Neoddělitelnou součástí života našeho oddílu je vedle činností čistě sportovních i počínání víceméně kulturní. I proto bych na tomto místě rád zmínil několik akcí uspořádaných naším oddílem, které nemusí vždy přímo souviset se sportovní činností. Jako každý rok i v roce 2009 se uskutečnil horolezecký ples, který tentokrát organizovali Ondra s Jenysem, a myslím, že to zvládli na jedničku (minimálně do 23:00, pak už si toho moc nepamatují). Začátkem května absolvovala část oddílu tradiční vodácký zájezd spojený s trochou toho lezení. Tentokrát jsme navštívili známé peřeje Stvořidla na řece Sázavě, škoda jen, že byl nízký stav vody a lodě hodně trpěly. Povedlo se také několik pěkných výletů na kolech ca. 120km. Lezci navštívili údolí řeky Doubravy, kde se nachází několik lezeckých terénů. Na nejrozsáhlejších z nich se nám povedlo několik pěkných výstupů. Proběhlo také říjnové výjezdní zasedání (kola) na Žitkově.

Náš oddíl zorganizoval již 7. ročník závodů v lezení na obtížnost – Slováké OUPN 2009. Na tomto místě bych znovu rád poděkoval všem, kteří se podíleli na přípravách tohoto závodu, včetně vedení Sokola a pana sokolníka, kteří nám vyšli vždy ochotně vstříc.

S hodnocením sportovních úspěchů začneme od hor. Situace kolem horských výstupů je již po několika let neměnná a i letos lze napsat – aktivita nízká. I přesto lze vzpomenout několik zajímavých výstupů a akcí. Nejaktivnějším v horách zůstává Vláďa Bureš. Jako jediný jezdí pravidelně několikrát za rok do Alp na velké kopce a účastní se expedic na kopce ještě větší. V uplynulém roce zůstal naprosto osamocen. Tradiční ledová dvojice Martin Masík Masař – Honza Lekeš si loni na rukojeti svých zbraní neudělala ani jednu rýhu. Samozřejmě u nich hrají roli objektivní důvody, které není třeba rozpitvát.

Malou náplastí na činnost v horách by mohlo být pár vylezených vícedělek ve velkých

stěnách. Jedná se však v podstatě o sportovní lezení, které má s alpinismem jen málo společného. Po jedné cestě si přivezli z 350 metrové SZ stěny Aniče Kuk v Paklenici dvojice Jenys Sedlačík – Honza Lekeš a Břeťa Lebloch – Ondra Polehňa. První dvojice dokázala přelést cestu Albatros cca 8- AF, druhá si parádně zabojovala ve Funkcii, taky asi za 8-. Podmínky v den výstupu byly naprosto otřesné. Za zmínku jistě stojí i výstup plotnami Placce Zebatte v italském Arcu – účastnili se Petr Medoš Pilka,

Karel Vach, Jožka Tomanec, Vláďa Bureš a Miroslav Miki Kolaja. Cesty do obtížnosti 6 UIAA dali i Vítek Šobáň a Martin Masař a následně Martin Masař a Pavel Maršálek ve stěnách Hollentalu v Rakousku. Vláďa Bureš si připsal několik letních výstupů ve Vysokých Tatrách.

Ve sportovním lezení je situace naprosto odlišná. Po roce se Břeťovi opět podařilo zvednout oddílové maximum přeledením cesty Perun 7c+ (9+) PP v chorvatské Paklenici. K tomu přidal řadu dalších hodnotných výstupů od 7b (8+/9-) do 7c (9). Pro Břeťu určitě neúspěšnější skalářská sezona za celou jeho kariéru. Obrovský posun vpřed zaznamenal i Jenys, který dal 4 cesty za 7b PP – z toho 2x na 2. pokus a přidal také 7a+ na Flash. Pozadu nezůstal ani Ondra, který dokázal dát cestu Išla, išla 9- na Prečině (SK) na Flash. K tomu ještě přidal Nudu v Brně 8+/9- Flash a další dvě 7b PP. Mezi lezce, kteří dokázali pokořit stupeň 7b (8+/9-), se zařadil přelezem čert'ákovské cesty Porucha mozku taky Vítek Šobáň. Zajímavým flashem se prezentoval i Vojta Hanulík – cesta Hail Holy Hail 8 v rakouském Adlitzgräbenu. Poměrně nadějně vypadala i sezona našich nováčků. Lukáš Kojak Čuba dokázal dát cesty až do 7+, Markéta Pavlíčková na tom byla podobně. Škoda jen, že v létě se jejich rozlet trochu přibrzdil. Snad se předvedou příští rok.

Břeťa s Jenysem se rozhodli začít brát vážně i bouldering a na zájezdu do vyhlášeného boulderového ráje Zillertalu se jim podařilo přelést boulder za 7A. Břeťa ještě přidal jedno 6C+. Rozvoji boulderingu určitě pomohl i nákup dvou oddílových crashpadů. Spousta možností je v tomto odvětví v nedalekých Chříbech – stačí jen jezdit! A navíc bouldrovat se dá i v zimě při teplotách kolem nuly.

Účast našich členů na závodech je vždy spíše symbolická. Na regionálních otrokovických závodech (obtížnost) se trojice Sedlačík, Polehňa a Lebloch dokázala probojovat až do finále. Mnohem většího úspěchu dosáhli naši borci na klasickém horolezecko-cyklistickém závodě Chříbský hnědák, jehož 5. ročník byl vyhlášen také prvním oficiálním mistrovstvím světa v chříbolezení. Dvojici Hanulík – Lebloch uteklo vítězství o pouhé 4,5 bodu a po loňském triumfu se letos museli spokojit s 2. místem. Překvapili i nováčci závodu Sedlačík a Polehňa, kteří skončili v našlapané konkurenci 3.

Opomenout nelze ani oddílovou ligu. V ročníku 08/09 se uskutečnily 3 boulderové závody – Půda, Tělocvična a Olomouc. V konečném účtování se na 1. místě umístil Ondra Polehňa, 2. byl Břet'a Lebloch a 3. Jenys Sedlačík. Na oddílové lize je ale ze všeho nejkrásnější to, že je to série závodů pro všechny z oddílu. Příkladem pro všechny by mohl být třeba Jožka Tomanec – pravidelný účastník těchto klání. Systém závodění je myslím dobře vymyšlen, a tak nehrozí, že by si někdo nezalezl. Celkem se závodů oddílové ligy zúčastnilo neuvěřitelných 22 lezců a lezkyň z našeho oddílu.

Zajímavostí je i obhájení titulu Skokan roku Jožka Tomanec – tentokrát za cirkusovou kreaci na polici na Zbojníkově v Chříbech, s neméně zajímavým pokračováním na úrazovém oddělení v nemocnici. Jožka byl v únoru oceněn také radou města Uherský Brod, když získal ocenění v aketě Sportovec roku za své dlouholeté sportovní aktivity v horolezectví a turistice.

Níže uvedený seznam nejlepších výkonů za rok 2009 je opět s největší pravděpodobností neúplný. Předpokládám ale, že většina podstatných výstupů je zmíněna, a tak si lze snadno udělat o poslední sezoně poměrně slušnou představu.

- podle svých záznamů sestavil teaČR -

Ondřej Polehňa

Skalní výstupy:

Išla išla 9- FL, Prečín, SK

Kanta 8+/9- PP, Osvětimanské skály, Chříby, CZ

Porucha mozku 8+/9- PP, Čertovy skály u Lidečka, CZ

Nuda v Brně 8+/9- FL, Buchlovský kámen, Chříby, CZ

Jesus hand 8 PP, Skály pod Barborkou, Chříby, CZ

Papa je s vama 8 OS, Omiš, Chorvatsko

Závody:

Slovácké OUPN (obtížnost, ranking) 15, Otrokovice (obtížnost, oblastní)

8, oddílová liga 08/09 – celkově 1, Chříbský hnědák 3

Zájezdy: Arco (Itálie), 2x Chorvatsko (Paklenica, Omiš)

Jan Jenys Sedlačík

Skalní výstupy:

Porucha mozku 8+/9- PP, Čertovy skály u Lidečka, CZ

Manitou 8+/9- PP, Skalka u Trenčína, SK

Ora et Praeserva 8+/9- PP, Adlitzgräben, Rakousko

Kanta 8+/9- PP, Osvětimanské skály, Chříby, CZ

Hey Joe 7a+ (8+) Flash, La Gola, Arco, Itálie

San Marco 8+ PP, Prečín, SK

Spomienka 8+ PP, Skalka u Trenčína, SK

Mister Monkey 7a (8) Flash, La Gola, Arco, Itálie

Amigo 8- OS, Prečín, SK

Cassio 8- OS, Nago, Arco, Itálie

Bouldry:

Distance 7A, Zillertal, Rakousko

Závody:

Slovácké OUPN (obtížnost, ranking) 14, Otrokovice (obtížnost, oblastní)

6, oddílová liga 08/09 – celkově 3, Chříbský hnědák 3

Zájezdy: Arco (Itálie), Paklenica (Chorvatsko), Slovinsko (Kotečnik, Osp), Rakousko 3x (různé oblasti)

Břetislav teaČR Lebloch

Skalní výstupy:

Perun 7c+ (9+) PP, Hram, Paklenica, Chorvatsko

Sloní pilíř 9 PP, Vaňousky, Moravský Kras, CZ

Il Callabrese 7c (9) PP, Massone, Arco, Itálie

Nekouše 9-/9 PP, Budačina, Chříby, CZ

Kreuzzug Ins Glück 9- PP, Adlitzgräben, Rakousko

Tonsai 9- PP, Břestecská skála, Chříby, CZ

Ivan Hlinka 9- PP, Osvětimanské skály, Chříby, CZ

Išla Išla 9- PP, Prečín, SK

Agave 8+/9- PP, Nago, Arco, Itálie

Ribana 8+/9- PP, Skalka u Trenčína, SK

Nuda v Brně 8+/9- PP, Buchlovský kámen, Chříby, CZ

Nido 7b (8+/9-) PP, Mišja Peč, Slovinsko

Überraschung 7b (8+/9-) PP, Schleier Wasserfall, Rakousko

Hey Joe 7a+ (8+) Flash, La Gola, Arco, Itálie

Bouldry:

Distance 7A, Zillertal, Rakousko

Erpressung 6C+, Zillertal, Rakousko

Závody:

Chříbský Hnědák 2, Oddílová liga 08/09 – celkově 2, Otrokovice

(obtížnost, oblastní) 9

Zájezdy: Arco (Itálie), Paklenica (Chorvatsko), Rakousko – 4x (různé oblasti), Slovinsko 2x (Osp, Kotečnik)

Vladimír Bureš

Ledy: Rakousko – Maltatal – 5 dní, Bulharsko – Rila – 4 dny

Vysoké Tatry: 3 pobyty, celkem 12 výstupů v obtížnosti kolem 5. stupně UIAA

Alpské kopce:

pokus o výstup Palvičeho kuloárem na Grossglockner

Matterhorn (4478 m) – kombinace Zmuttgrat a Liongrat

Víťa Šobáh

Porucha mozku 8+/9- PP, Čertovy skály u Lidečka, CZ

Porodní asistent 8 PP, Vaňousky, Moravský kras, CZ

Zájezdy:

Höllental + Adlitzgräben (Rakousko)

Lukáš Kojak Čuba

Lukova 6c (7+/8-) PP, Mišja Peč, Slovinsko

Fahrkarte Ins Jenseits 7+ PP, Adlitzgräben, Rakousko

Zájezdy:

Arco (Itálie), Osp (Slovinsko), Adlitzgräben (Rakousko)

Markéta Pavlíčková

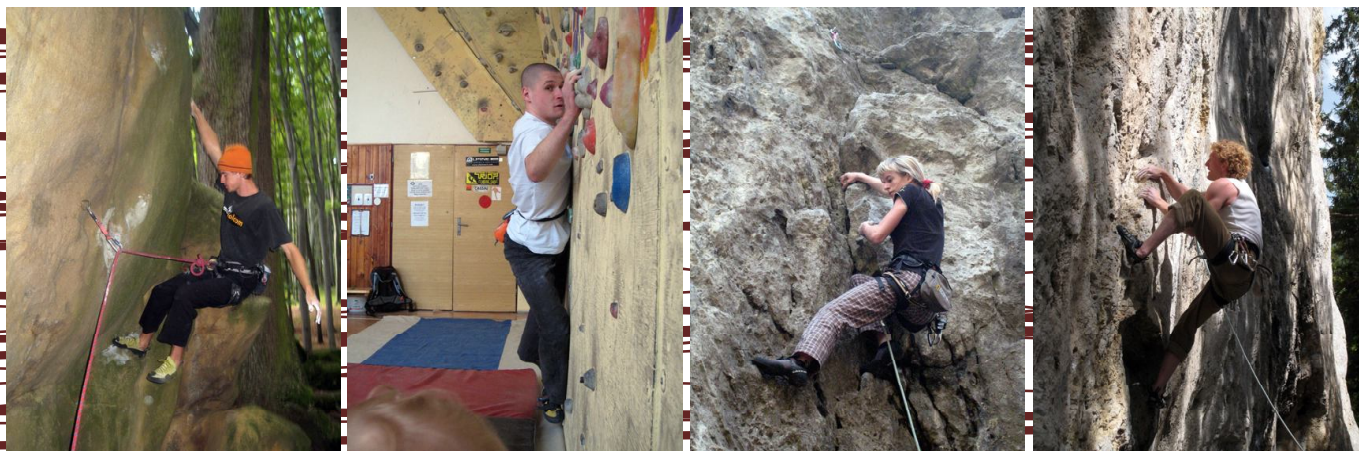
Mazácká 6+/7-, Kozel, Chříby, CZ

Jarní hrana 6+/7-, Čertovy skály u Lidečka, CZ

Nyplovka 7-, Čertovy skály u Lidečka, CZ

Jihovýchodní stěna 7-/7, Osvětimanské skály, Chříby, CZ

Lužová cesta 7, Čertovy skály u Lidečka, CZ

A M E R I K A

Už jsem dost stará na to, abych věděla, že život ubíhá všem stejně, ale od určitého věku to vypadá, že vám ubíhá rychleji, že užijí a vy už moc nestiháte. Dostala jsem se do tohoto období a rozhodla jsem se, že už nebudu cestovat za hranice, protože mám hodně restů u nás doma. Tak abych je stihla zvládnout, je nejvyšší čas vymýšlet trasy po naší krásné vlasti a užít si to.

Leč člověk miní, a život mění. Potkala jsem známou, stejná věková skupina, jen tak provinile špitla: „Jedeme do Ameriky, národní parky jihozápadu USA. Už máme plno, ale kdybychom půjčili větší auto...“ Začala mě svědit lýtka a ozvala se touha po poznání ještě něčeho vzdáleného.

Sedím v Boeingu, je určen pro víc jak 600 pasažérů. Ale je nás v něm sotva polovina. To mě tedy dost zarazilo. Mám hezké místo, kousek za levým křídlem u okýnka. Míříme z Londýna do San Franciska. Pohyb po startovací dráze je pomalý, je z něj cítit rozvaha pilota, ale když začne jít do tuhého, tak se velmi rychle odlepujeme od země a neskutečně rychlým a strmým stoupáním se dostáváme do výšky kolem 12 kilometrů, kde setrváme celých nekonečně dlouhých 12 hodin. Chvillemi letíme i rychlostí blížící se 1000km za hodinu při venkovní teplotě -70 stupňů Celsia. Něco neskutečného. Nemůžu se vynadávat. Jen občasný mikrospánek přeruší moji zvědavost, i když komukoliv jinému by se pohled z okýnka našeho letadla mohl zdát monotónním. Vůbec mě nenapadlo, že poletíme nad Grónskem. A najednou se dívám na grónské ledovce, hory pokryté sněhem a plovoucí kry. Zázitek, na jaký jsem ani ve snu nepomyslela. Všechno jako na dlani.

Po přistání v San Franciscu nás čeká pohovor s letištními úředníky, které zajímá hlavně to, jestli máme zpáteční letenku.

Některí z nás, notoričtí porušovatelé předpisů, přijdou při této kontrole nejen o celé šišky salámu ale také například o instantní nudlovou hovězí polévku, která nikdy žádné maso neviděla. Vzhledem k tomu, že jídlo je v amerických supermarketech přibližně stejně drahé jako u nás, to zase tak velká ztráta není.

Letištním vlakem se přesunujeme k půjčovně aut, kde máme již z domova zaplacenou osmimístnou Toyotu Siennu LE. Je nás však jen 6 a zbývající místa jsou využita pro zavazadla, protože zavazadlový prostor na ně jednoduše nestačí. Čekají nás 4 týdny plné dobrodružství, přírodních krás, překvapení, odříkání, úmorného vedra, či mrazivých rán. Poznáváme taky sami sebe a sebe navzájem a zjišťujeme, jak

umíme být někdy navzájem nepříjemní. Zkrátka „zkouška ohněm“ nevychází vždycky na jedničku. Ale celé 4 týdny zvládneme bez větší újmy na zdraví s nepřeborným množstvím zážitků.

Už doma jsem se rozhodla nebrat si fotoaparát, protože jsme řešili, jak a kam stahovat nafocené snímky, jak a kde stíhat dobíjet baterie a podobně. Byla s námi fotografka Jitka, se kterou jsem se domluvila, že si od ní nějaké fotky vezmu. Ale fotografka Jitka měla s sebou 2 fotoaparáty a kameru, a to bylo příliš i pro dvě ruce fotografky. Takže jsem dostala ještě na palubě letadla jeden foťák, který jsem po celou naši cestu opečovávala a ulovila s ním i nějaké prudce amatérské snímky.

Fotky jsme nakonec stahovali při nocování v motelech „6“ do Evina notebooku, který si vzala z domova, v motelu bylo také možné zakoupit kartu pro připojení na internet, tak jsme se všichni spojili s domovem prostřednictvím e-mailu.

Motely byly pro nás jakési oázy naší cesty, prováděli jsme zde nezbytnou občasnou hygienu, v některých byl i bazén, tak jsme si i zaplavali, dalo se tam prát, na recepci byla káva, čaj a čokoláda zadarmo. Do motelů jsme ale zpravidla dorazili až za tmy, notně unaveni, tak jsme si jich ani moc neužili. Motely ale nebyly hlavním cílem naší cesty. Tím byly národní parky a jejich poznávání bylo pro nás velmi cenné, protože 5 z nás bylo v době naší cesty zaměstnanci Krkonošského národního parku.

Při prvním e-mailovém spojení s domovem, kdy jsme všichni poslali společnou fotku z NP Sequoia, jak stojíme před jednou z největších sekvojí na světě s názvem General Sherman, jsem v odpovědi mého syna Břetislava našla požadavek na napsání článku z mé velké americké cesty do Climbzinu, jehož jsem pravidelným internetovým odběratelem a čtenářem. V tu chvíli,

přestože jsme byli již několik dní na naší cestě, jsem si uvědomila, že si nedělám žádné zápisky, na rozdíl od všech ostatních, byť jsem si na ně vzala krásný diář, který je popsán již několika předchozími cestami, zejména z dob mého působení v pěveckém sboru Dvořák, se kterým jsme cestovali se zpěvem i za poznáním. Tentokrát jsem začátek nezvládla, protože jsem příliš rychle přešla z pracovního procesu do procesu cestovatelského. Zážitky jsem samozřejmě vstřebávala, avšak bez hlubšího uvědomění si, které se dostavuje právě při večerním zapisování událostí do deníčku.

Ještě doma před odjezdem jsem si na internetu hledala cestopisy lidí, kteří se už dávno před námi vypravili, podobným způsobem jako

my, do stejných míst. Lákalo je, tak jako nás, poznat na živo místa, která známe z filmů, písniček, vyprávění. Našla jsem těch cestopisů spoustu, začela se do nich a prohlížela si donekonečna přiložené fotografie. Začala jsem mít pocit, že už to tam znám a že není třeba tam jezdit. Naštěstí nebylo nutné zahánět tyto kaciřské myšlenky, letenky jsme měli koupené několik měsíců dopředu, povolení ESTA pro vstup na palubu letadla, které mě dopraví do USA, jsem taky zvládla.

Naše americká cesta trvala od 12. května do 9. června 2009. Ujeli jsme 7288 mil, projeli jsme za 1830 dolarů benzínu (1 galon benzínu stál od 1,959 do 3,299 dolarů – byl levnější než u nás), nocovali jsme v hotelu, v motelech, v kempech ve vlastních stanech, ve volné přírodě ve stanu, pod širákem, v půjčeném karavanu, v chatce. Projeli jsme státy California, Arizona, Utah, Colorado, Nevada, Wyoming, Montana, Idaho. Při našem putování jsme viděli losici s losátkem, spousty bizonů s bizoňátky, jeleny, medvědy, kojoty, sviště, zemní veverky, chřestýše a další, již méně zajímavá zvířata. Navštívili jsme 29 přírodních památek, v nichž jsme obdivovali rozmanitost přírody jihoamerického západu. Každé další zastavení trumfovalo svojí krásou to předchozí, a to trvalo až do samého konce. Do národních parků, jichž byla převážná většina, zajistil Roman, nejmladší, teprve 35letý člen naší výpravy, již doma zdarma od svého kamaráda, zlatou kartu, která nám umožňovala bezplatný vstup do národních parků. Ve státních a soukromých parcích (například jedno z nejkrásnějších míst Antelopí kaňon patří indiánům, nikdo tam v dnešní době nesmí jít sám, jak uvádějí cestopisy z dřívějšíka, pouze je možné nechat se tam dovézt za velký poplatek terénním autem, pobýt tam jen povolenou dobu s indiánským průvodcem a zase jet zpátky – aby vynikly siluety a barva kaňonu, je třeba dostat se do něho mezi 12. a 14. hodinou).

Postupně jsme projeli, někde i částečně prošli, procítili, zakusili, protřpěli, vychutnali si tyto přírodní zajímavosti, které určitě stojí za shlédnutí: Kings Canyon NP, Sequoia NP, Death

Valley NP, Joshua Tree NP, Organ Pipe Cactus NM, Saguaro západ + východ NP, Meteor Crater, Petrified Forest NP, Sunset Crater Volcano NM, Wupatki NM, Grand Canyon NP, Glen Canyon NRA, Upper Antelope Canyon (Navajo Indian Reservation), Navajo NM, Monument Valley, Natural Bridge NM, Mesa Verde NP, Canyonlands NP – Needles, Island, Arches NP, Goblin Valley – SP, Capitol Reef NP, Bryce NP, Zion NP, Antelope Island u SLC – State Park, Teton NP, Yellowstone NP, Tahoe Lake, Mono Lake, Yosemite NP. Nejvíce mílí v jednom dnu jsme ujeli při přesunu z Yellowstone do Yosemite, bylo to 621 mil. Poznali jsme spoustu rostlin, pro které není český název, například Joshua Tree, Saguaro, Organ Pipe. Podle nich jsou některé národní parky pojmenovány. Za různé další společné výdaje jsme utratili 1830 dolarů.

Celkem nás každého stál tento výlet včetně letenky a půjčeného auta něco málo přes 30 tisíc korun českých. Neměli jsme žádného průvodce, trasu a informace k zajímavým místům připravili obětavci z našich řad, kteří si dokázali najít čas. Nikdo z nás cestou neonemocněl, přestože jsme si v Death Valley sáhli na dno při 40 stupních Celsia ve stínu, přestože jsme byli vyplaveni při noční bouři v Grand Canyonu, přestože jsme se při nočním vedru v Joshua Tree a Organ Pipe Cactus koupali ve vlastním potu, i přesto, že jsem některé noci cvakala zubama při teplotě kolem nuly ležice na své alumatce v letním spacáku. Dokonce nás nedostala ani prachová bouře, která nás provázela od Monument Valley, či pekelná mraková poklice podobná té, co zničila město Ohio.

Obdivovali jsme vždy usměvavé a ochotné zaměstnance informačních středisek, kteří však dokázali být nekompromisní a přivolali ozbrojenou stráž, když se jim něco nelíbilo. Žasli jsme nad čistotou v kempech, dostal nás pohled ze střechy 26patrového ústředí Mormonů v Salt Lake City v doprovodu úžasných starých průvodkyň. Opakovaně jsme rádi, stejně jako ostatní auta, dávali v Yellowstone přednost stádům bizonů

přecházejících silnici, tamtéž nám jako ostatním nevdala zácpa na silnici způsobená obdivováním a focením malého medvídky, které nejspíš nedávno opustilo poprvé brloh a vydalo se zkoumat svět. S otevřenou pusou jsme hleděli na „mravenečky“ ve stěně El Capitana.

Své místo na naší daleké cestě má i San Francisco. První den jsme zde čerstvě vypůjčeným autem projeli všechny jeho známé i neznámé mosty. A poslední den nám zbyl čas na to, abychom se projeli jeho vyhlášenou zubačkovou tramvají po nejstrmějších ulicích na světě. Bylo to hezké a zajímavé zakončení našeho velkého amerického výletu.

Už zase sedím v Boeingu, je to stejné letadlo jako při cestě tam. Tentokrát je narváno, cestují s námi hlavně Indové, černoši a další lidé jinak zbarvení než my. Tentokrát nesedím u okýnka

ale to nevdá, protože letíme na noc. Z jedné strany mám starou babičku z Irska a na druhé straně je Angličanka. Zezadu mě kopou do operadla malé děti, které stále mluví. Při přistávání v Londýně děti blinkají a stevardi to obětavě uklízejí. Poblínány byly i dlouhé nohy naší fotografky Jitky, která seděla přes uličku vlevo ode mě a nohy jí trčely až před sedadlo blinkajícího černouška. Z Londýna nás čekají ještě 2 hodiny letu do Prahy. Málem jsme ho nestihli, naši notoričtí porušovatelé předpisů Jana a Radko přišli při kontrole o nedovolené džemy z kaktusu v příručním zavazadle a zatoulaný kapesní nožik za rozpáranou kapsou batůžku.

Napsání tohoto krátkého souhrnu z naší americké cesty mně oživilo krásné vzpomínky. Jsem ráda, že je mám.

- text a foto Helena Leblochová -

Slovácké OUPN 2010

kompletní zpravodajství, výsledky, fotky a videa najdete na

www.oupn.wz.cz

Slovacké OUPN

Osmý ročník rankingového závodu v lezení na obtížnost Slovacké OUPN 2010 vyhrál Kala. V babách byla nejlepší Kát'a Zachrdlová. Zní to možná trochu jako sranda, ale i takhle se dá zhodnotit poslední ročník SO. Mohl bych taky napsat o Jenysově osmém místě, mohl bych psát o ostatních závodnících, ale to by bylo jako každý rok. Takže tnetokrát trochu jinak:

NEDĚLE - 6 dnů před závodem

V tělocvičně probíhá místo tréninku stavění lešení, vrčí dotahovačky, vzduchem létají kromě imbusáků a chytů i sprostá slova. Není to nic jiného než klasické sundávání chytů ze stěny. Jako každý rok to jde všechno hladce. Zelinářské bedny se rychle plní chytů, které pak putují do šatny, kde budou uschovány až do středy, kdy začínám stavět kvaldy.

PONDĚLÍ - 5 dnů před závodem

E-mail ode mě pro jednoho ze sponzorů: Už jste to poslali? Odpověď: Neboj, to stihnem. - Nijak zvlášť mě to neuklidnilo, ale co mám dělat. Řeším popelnice, bufet si našťěstí vzala na triko Macek. Přišly profily a chytů. Volám Michalovi, kdy dorazí. Vidí to na čtvrtek odpoledne, ale má problémy s autem - nemá zimní gumi, a to zrovna není ideál na to, co se děje na silnicích. No, snad to dopadne.

ÚTERÝ - 4 dny do závodu

Odpoledne bouldruju doma na bouldrovce. Víc než na trénink myslím na to, co jsem ještě nedořešil. Píšu Med'ovi seznam věcí, které od něj potřebuju půjčit: razítko, hrotový ohřivač, hrnky... Chybějící věci se snažím nebrat vážně a říkám si, že to určitě dopadne dobře. Kamenuju Zbyňu ohledně aktualizace stránek.

STŘEDA - 3 dny do závodu

Odpoledne začínám stavět. Vůbec mně to nejde, jak bych chtěl. Nahodím ženské do půlky a jdu radši od toho. Důvodem je taky to, že jsem se při snaze namontovat dlouhou lištu na přebírání málem zrakvil. Ten žebř měl fakt někdo radši držet. Ale přežil jsem a jedu dál. Kojak věší reklamy, jistí, otec s Jožkou T. čistí chytů. Přichází Zbyňa - ladíme stránky. Sakra, ještě musím vyzvednout anténu, juice, krucinál! Linda je nemocná - musím dořešit,

kdo za ni vezme bufet - ať tam není Zuzka sama.

ČTVRTEK - 2 dny do závodu

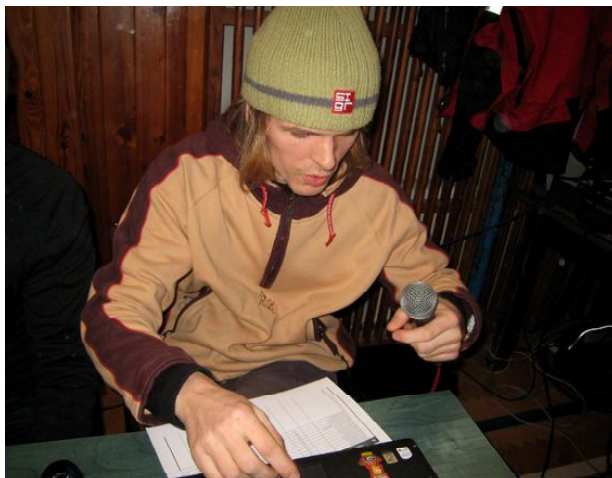
Rychle rozdám vízo, nahážu do sebe oběd a pelášim do Horněmči pro anténu. Pak dom, vyzvednout tatu, do Nivnice pro juice a do tělocvičny. Volám Jenysovi, jestli nechce s Ondrou dodělat ty baby. Prej jo. Super. Opírám se do chlapské kvaldy. Kolem páté přijíždí Michal. Na nic nečeká a hned začíná nahazovat semifinále žen. Už od začátku se mně to nějak nezdá. Nebo spíš, zdá se mně to kuxevsky těžké. Mezitím mám kvaldu chlapů hotovou. Kojak s Krt'ou nainstalovali anténu. Kluci ty ženské taky doválčili - i když se jim to zdá moc lehká. To je fuck! Hlavně, že je tam. Rohožník chce stejně holky semifinálkou zabít! Michal se navazuje na lano a semifinále ani nedolézá. Tak toto, toto

bude semi muži. UF - půl jedenácté.

Balíme. V jedenáct jsme doma, do půlnoci u vínečka. To zase bude zítra parádní vstávání.

PÁTEK - den do závodu

V devět jsme už v tělocvičně. Chce se mně ještě míň jak včera. Ale já už moc práce nemám. teď už je to na Rohožníkovi. Přichází Zbyňa - ladíme stránky. Naháním sokolníka. Řešíme klíče, zářivky, hajzlpapír, elektriku... Pořád se ještě čistí chytů. Michal staví. Volám Vítkovi, co má zítra ráno koupit. Volám Jožkovi Z. - nezapomeň (!) - jsi zdravotník! Michal pořád staví. My jedem na oběd a pro párečky do bufáče. Odpoledne se nosí stoly, vysává se, uklízí. Michal pořád staví. No, asi to zase bude do půlnoci. Venku začíná sněžit - do prdele -eště toto! Přijel Harley a instaklujeme mixák, bedny atd. Až když odjede, zjistím, že na jedné bedně nejede basový reprák. Blíží se jedenáctá. Jako poslední zůstáváme v tělocvičně já, otec, Kojak a Michal. Je hotovo. přijde mně to zase jako strašně vraždy, ale radši už nic neříkám. Michal chce, aby byl jeden top. Jenže ono se to těžko staví, když není jisté kdo dorazí, a kdo ne. Balíme a jedeme domů. Silnice jsou ve strašném stavu. Hůrka za Nivnicí - to je mazec! Michal nechápe a chce volat silničáře. Říkám mu, ať si zbytečně neplýtvá kreditem. Stejně by to bylo k ničemu. A doufám, že do zítřka s tím silničáři něco udělají.

SOBOTA - den závodu

Nervozita dosáhla svého vrcholu. Nepomohlo nic. Ani únava z předchozích dnů mně nepomohla k tomu, abych spal, tak jak bych chtěl. Do tělocvičny přijíždím s mírným spožděním, ale naštěstí závodníků před halou zatím moc nečeká. Všichni přicházejí načas, všechno klapě. Prezence je u konce a účast bude slušná. Akurát ty dospělé baby by mohly příště přijet ve větším počtu - takto je to jako závod pro děčka (sakra silné a šikovné děčka).

Rozjíždí se kvaldy. Všechno jde dobře. Zbyňa maká na stránkách, já zapisuju do excelu výsledky, rozhodčí rozhodují jak jim velí nejlepší svědomí a vědomí, jističi jistí a někteří z nich se pak v rychlosti navazují na lano a nastupují do svého pokusu. Rychle cosí do televize, rychle cosí novinářům a už je tu přestavování na semi. A už to jede. Jeden závodník za druhým zkoušejí, zač je toho loket.

Krátká pauza mezi semi a finále. Pólo s Michalem a Kojakem přehazují chyty. Trochu uklidnění. Teď už jenom aby se nám to dobře rozřadilo. Finále začíná krátce po čtrtém odpolední. Nejdřív

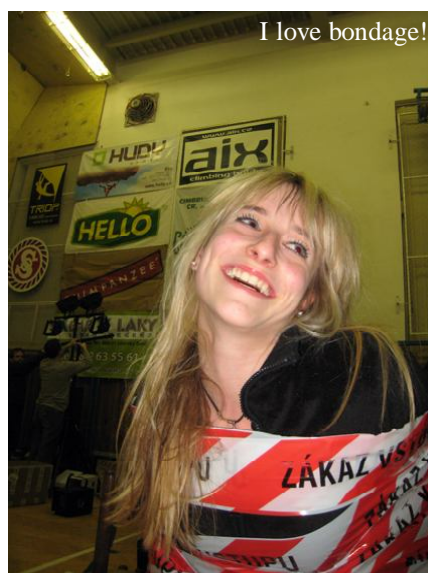
holky. Pak přestavba a kluci. Je to paráda. Všechno klapě. Ještě rychle vyhlášení (vnáším do toho trochu zmatku, ale Macek to parádně zachraňuje výměnou igelítek), potřást těm nejlepším rukama a zase za rok. Pokud bude síla a vůle. Vůle nás všech se spojit a udělat zase něco pro ostatní, ale i pro sebe.

Závod totiž pro organizátory nekončí předáním cen - je třeba se vyřádit na Tropálu, předtím ještě zabondážovat Markétku, skočit si na koš a pořádně zasmečovat z otočky... A v neděli zase naházet chyty zpátky na stěnu, uklidit tělocvičnu minimálně do původního stavu. Nikomu se nijak moc nechce, ale musí to být. Taky je třeba informovat média, napsat na lezce, do Montany, na stránky, pořešit vrácení reklamních plachet, rozestat CD s fókama a videama sponzorům. Pro mě končí závod až tak měsíc po něm. O několik měsíců později, pak začíná nový kolotoč příprav. Na další ročník.

Moc vám všem děkuju za pomoc. Bez vás bych to nedal.

Kompletní výsledky a taky tak trochu jinou reportáž najdete na www.oupn.wz.cz.

- Břeťa teaČR Lebloch -

Organizátoři 8. ročníku závodů v lezení na obtížnost

Slovácké OUPN 2010

tímto děkují sponzorům akce

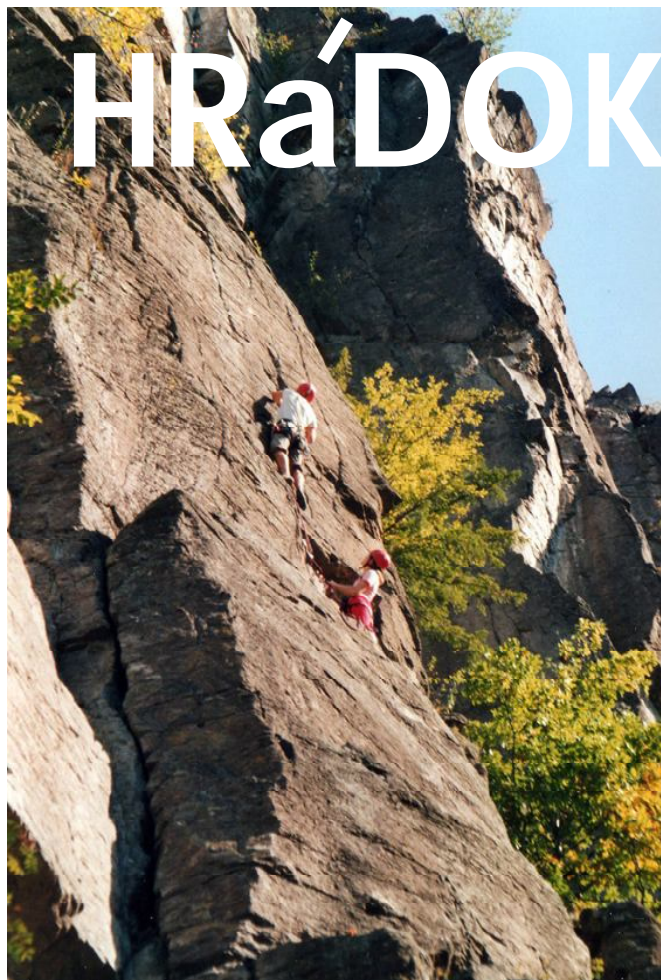
VTAČNÍK

V páteční tělocvičně padá rozhodnutí, v neděli se jede na Vtáčník – Hrádok, už jsme nadšení. Nedělní ráno je studené, ale v 7.00 je Luďa u mě, jedeme pro Lindu a pokračujeme na benzínku v Bánově, kde se setkáváme s Meďů, Laďů a Jitků a už nedočkavě uháníme směr „Slovakia“ Hrádok. Cesta rychle ubíhá a už jsou tu Zemianské Kostolany. Za chvíli zaparkujeme a v deset jsme u skal. Je nádherný den, skála je příjemně teplá, tak se naši borci rychle oblékají do lezeckého a jde se na to. Já jen smutně přihlížím a závidím, ale alespoň jsem po dlouhé době zase venku u skal a tak budu dělat trenéra, radiče a kecat jim do lezení.

Luďa s Lindou začínají cestou „fit firit 5+“ a meďa, Laďa a Jitka nastupují na „Vzdušnou 4+“, jdou ve trojce tak budou pomalejší, holt chybí lezec. Potom Luďa a Linda lezou „Dračí kůt 6-“ ten se Lindě moc nelíbí, tak z první délky slaňují (holt psychika je sviňa) a jdou na vzdušnou. Meďa a Laďa dělají dvojku, Jitka odpočívá, dávají „Středně 5+“ a Dračí kůt 6-“.

Je po čtvrté hodině, tak končíme. Bylo tu hodně lezců, hlavně od nás z Moravy – od Hodonína, tak jsem se docela zabavil a nelituji toho, že jsem jel. Jdeme pomalu k autům, po cestě se stavujeme na pívko a pokračujeme k domovu. V sedm jsme doma. Skončil krásný den i když jen jeden, ale stál za to.

- text a foto Jožka Tomanec -

BOYKOVICE - ODDÍLOVÉ

12. 12. 09 proběhl v Bojkovicích první ročník nových oddílových závodů nahrazujících ukončenou Půdu. Za poměrně slušného obsazení jsme se pod vedením režisérů a scénáristů večera Ondry a Jenysa postupně prokousali osmi kvalifikačními bouldery až do strhujícího finále. Neustálé posilování zákusky, klobáskami, pivem i svařeným vínem vedlo nakonec k naprosté vyrovnanosti celého startovního pole. Finálového šilenství se účastnil dobrovolně kdo chtěl, povinně ti nejlepší s kvaldy. Finálové lajny načrtnul náš Guru Pecák Míchačka. Postupně jsme přešli fšeci jedničku s topem dole, místo nahoře. Ve dvojce jsem dokonce topoval jako první – čímž jsem se asi na 10 sekund ocitl v čele závodu. Co čert nechtěl, ve trojce jsem topoval nedokázal, ale Ondra, Jenys i Kuba jo. Na řadu přišla finálová čtveřka - brutálně technický nástup se silovými prvky na celé tělo, vyvážený, řekl bych, pohodovým dolezem (pokud jste měli dostatečné rozpětí) – ovšem nevím to určitě, já jsem vpodstatě ani nenastoupil a připsal si jeden bod za podržení nástupové řezky. Jako jediný topoval Ondra, do třetího chytu se dostal Kub (pak mu chybělo to rozpětí) a Jenys bral dvojku. A to rozhodlo. Nepomohli mně ani andělská křídla s šestkami a křížem dole hlavu. Holky si to ve finiši rozdaly na 2 boulderech. Markéta předvedla, že má obrovský potenciál, a o kousek přešla Macka, která se po mateřské vrací ve slušné formě a určitě to ještě mnohým pořádně natře. Lindě se už do finále moc nechtělo, ale pozkoušela, co se dalo, a nakonec z toho bylo třetí místo.

- Text teaČR, foto šeci -

BOULDER	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	
JENYS-1	2	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
KRAT-84	8	10	10	4	4	6	5,5	4	9	10	75	
BRETA-2	8	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
KUBA-2	8	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
MARI-4	8	10	10	5	12	9,5	5	5	16	1-6	10	70
ONDRA-1	8	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
ZBYVA-3	8	10	10	7	12	9	9,5	4	16	1-6	10	70
JOZKA-6	5	1	2,5	2,5	1,5	3	1,5	1,5	16	1-6	10	70
PECÁK-3	8	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
PULO-8	8	4	10	5	5	1	2	3	16	1-6	10	70
KRAT-3	8	10	10	16	12	11	12	5,5	16	1-6	10	70
JENYS-2	8	10	10	8	12	9	9	7	16	1-6	10	70
LINDA-2	4,5	1	2,5	2,5	1,5	3	1,5	1,5	16	1-6	10	70
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12)												
LUDY	8	10	10	10	11	10	10	1	16	1-6	10	70
LUSOY	8	10	10	4	4	1	2	3,5	16	1-6	10	70
ONDRA-2	8	10	10	4	4	1	2	3,5	16	1-6	10	70
MARKETA-5	8	10	10	5	12	10	5	6,5	16	1-6	10	70
LINDA-6	8	10	10	4	5	12	3	3,5	16	1-6	10	70
MAKKA-5	8	10	10	4,5	7	12	5,5	5,5	16	1-6	10	70

Vietnam

doslovný přepis deníku

25.10.2009 odlet směr Ha Noi

6:00 hodin start to Vídeň letiště

8:40 jsme na letišti, i když nám cestu zatarasili v Bratislavě a dál jsme museli po staré, ale dorazili jsme. Bohužel stále nevím, jak se řekne pes a kočka.

Odbavení no problem. Na palubě Airbusu jsme poobědvali, ale dále nás moc nehostí. Těšili jsme se – hlavně kluci na šnaps, ale Číňané šetří, i když jejich ekonomika jde nahoru. Co už, hltáme vodu z pet lahve.

6:15 přistáváme v Tai Pei a vzduch houstne stejně jako vlhkost, a to jsme na letišti. Musíme zůstat v odletové hale, v 7:30 nám to letí do Hanoje. Vietnam airlines jsou stejně přívětivé. Usměvavé slečny a hovězí s nudlemi k snídani,

juice a pro kluky pivo. Jiný alkohol nenabízí. Hladký start i přistání v Hanoi dopřává klidu mému žaludku. V 9:30 nás odbavují a jdeme pro batohy. Už nás zmerčil taxikář a nedá nám pokoj. Chceme jet busem dle Lonely Planet za 3.000,- VND. Čekáme na zastávce a za 60 km platíme 5.000,- VND. Hledáme vytipovaný hotel – sami. Ve spleti uliček a dopravního chaosu je to krapet oříšek. Upocení ho nalézáme mezi pouličním tržištěm. Úroveň překvapující – velmi dobrá. Dáme sprchu, procházku, jídlo a uvidíme. Pak už skoro nic, protože únava z letadla ztěžkla naše víčka.

MM: Tak teď s čím se Linda nepochlubila:

- 1) Kulturní šok – záby v síti rozdýchává doteď. Představa večere na ulici s podobnou havětí je zcela nepřijatelná.
- 2) Linda je zřejmě lakomá :-). Při mém pokusu usmlouvat cenu banánů z 20.000,- na 10.000,- byla zcela konsternovaná. 10.000,- je moc, max. 5.000,-. Říkám 7.000,-. Pořád moc, a tak jsem nekoupil nic, protože mně to bylo zakázáno. Ten rozdíl 3.000,- VND činí 3,- Kč. :-)

ÚTERÝ 27.10.2009

Budíček, cóóó? 7:00 hodin ráno. Musíme, zaplatili jsme si výlet na Halong Bay. Ubytování máme včetně snídaně – bageta a něco k tomu. Batohy necháváme v hotelu a průvodce nás vyzvedává po osmé. Vezeme se malým busem s klimatizací. Noční spánek byl málo a kolébavá jízda mne uspává. Průvodci a i zbytek turistů zastavuje na tržišti – asi je čeká provize. Kopa cetek i nádherných věcí, ale chceme být v busu. Na přístavišti čekáme na bárku, projedeme „pár“ ostrovů včetně jeskyně. Obrovský dóm, který je nasvícen neuvěřitelnými barvami. Nemáme dobré počasí, sem tam sprchne, bárka nás vozí kolem ostrovů. Neznalý

by se ztratil. Večer na lodi končí karaoke okořeněné pivem a slivovicí. Jdu spát za zvuku diesellového agregátu.

STŘEDA 28.10.2009

Dle průvodce bychom měli vítat slunce v 5 hodin. Budím se průběžně a dle tmy dále pokračuju ve spánku. Za rozbřesku lezu z kabiny a společně s Míšou a Pólem čekáme na „zázrak“. Zázrak je vůbec to, že hoši dokáží pozřít snídani. Lodi zpět do Halong Bay, oběd a busem zpět do Hanoje. V tamním chaosu hledáme restauraci. Masi stále přesvědčen o chudobě měšťanů, nechává se oblafnout prodavačkou banánů a foto z dovolené + 2 ks banánů ho stojí 10.000,- VND. Hotelová recepce nám zajišťuje servis = lístky na vlak, sprchu a taxi na nádraží. Všude pouliční vnučovači a prodejci. Ve 21:50 zasyčí lokomotiva a vlak „uhání“ do Sapy.

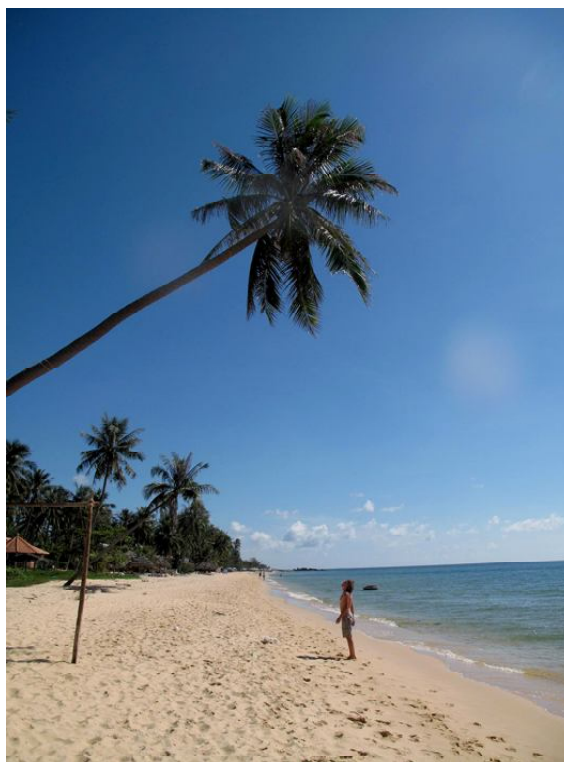
ČTVRTEK 29.10.2009

Budíme se v 6:10 a ptám se Póla, kdy že to máme být v Lao Cai? „No, kolem 6. hodiny“ Už vidím nápis nádraží. Všechno jde rychle, nestíháme jít na záchod. U vlaku nás odchytává taxi bus. Za 30.000,- VND nás veze do hor – město Sapa. Kývneme, ale první musíme na WC. Řidič nás vede. Zatím navyklí na evropský standard, očekáváme nádražní WC. Misa nikde, jen 2 nášlapy, díra a hadice. Tento luxus stojí 2.000,- VND. Po vykonání potřeby nasedáme do „busu“. Malý tranzit pojme 10 lidí. My 4 jsme bus naplnili i s bágly. Klikatíme se do horského městečka. Lao Cai je stejně vyhřáté jako Ha Noi, proto se těšíme na vyšší nadmořskou výšku. Je zde o poznání lépe. Ihned nás zaměří parta vesničanek. Pronásledují auto až ke vchodu hotelu. Jsme pro ně lákavá kořist. Díky místnímu řidiči nás

nechávají být. Jdeme domluvit hotel – vcelku luxus, pokoj s balkonem. Krásné výhledy halí mraky a mlha. Zdržíme se do pátku, snad bude lepší viditelnost. Chodíme po městě, tržišti a platíme vstup do „skanzenu“ Cat Cat. Něco jako Rožnov pod Radohštěm – říká Míša. I když jsme vysoko, je vcelku teplo. Bez opalovacího krému máme na tvářích sněhové brýle. Docela nám vyhládko, proto ve městě hledáme restauraci. Kluci po ranní snídani lákají k pouličnímu bufetu. Malinké stolečky, židličky, gril a nabídka jídla – napichané maso na špejlich a rýže v bambusu + další speciality jako kachní embrya. Na to nemáme odvahu, už tak jsme „stateční“, když hodláme jíst na ulici. Pro Evropany jsme exotí. Jídlo chutná báječně. Na pokoji si raději dáváme štamprli slivovice. Pro jistotu.

PÁTEK 30.10.2009

Půjčujeme si motorbike, původně za 3 USD, ale nakonec za 4 USD za den. Vyrážíme do ruchu města. Proplétáme se mezi stánky

a trhovci. Kluci nás vyvážejí na výlet. Jedeme do sedla, odkud očekáváme výhledy na kopce a údolí. Nekoná se, je všude mlha. Sjíždíme zpět do města Sapa a jedeme do nejbližší vesnice. Zastavuje nás rozbořený most, nevedí, pár fotek máme a uháníme k hotelu. Rentiér prohlíží motorbike s dotazem: „Any accident?“ „No, we are good drivers.“ Ze Sapy do Lao Cai máme booklý bus. Vyzvedává nás v pět. Serpentinami sjíždíme do údolí. Na nádraží nám vyřizují lupeny na vlak.

Večeríme v „nádražce“. Noční vlak s lůžkovou úpravou od Ha Noie odjíždí v 8 hodin večer. Nasedáme a za drnčení kolejnic uháníme do velkoměsta.

SOBOTA 31.10.2009

Z vlaku nás vyplivli ve 4 hodiny ráno. Jdeme pěšky k hotelu City Gate. Na nádraží nejsou schopni pochopit, že si objednáme lůžkové kupé do Hué. V hotelu byli operativní, ovšem za příplatek. Po cestě k hotelu v nočním městě bloudíme. Chytíme směr k laka (jezeru) a jdeme. Je tma. U jezera je značně rušno. Vietnamci za ranního rozbřesku cvičí ranní rozcvičku. Pro mne neskutečná podívaná. Staříci cvičí jak na spartakiádě, mladí krouží pěšky kolem vody. Do rytmu hraje „magneťák“. Usedáme a odpočíváme, jsme za exoty :-). Sluneční paprsky velí k odchodu.

Recepční zařídí lístky na bus. Osvěžení vietnamským dryákem bereme taxi. Cíl Ho Chi Min Mausoleum. Pleteme se a jdeme na podívanou do muzea tohoto soudruha. Při tomto výletě voskovanou figurínu neuvídíme, je zavřeno. Ale o čumily není nouze. Pokračujeme dál, chceme vidět pagodu. Chytli jsme směr a přicházíme k památce. Stále je horko, jsme upocení a zaprášení. Vcelku nám vyhládlo, cílem bude vytipovaná restaurace, ale předtím chceme vidět francouzskou čtvrt. O poznání méně hluku, široké ulice, jiná architektura a luxusní butiky. Nutně potřebuji na WC, v parku nacházíme nášlapný s barelem a kýblem. Po večeři kupujeme občerstvení na cestu. V hotelu si dopřáváme sprchu a čisté prádlo. Taxikář nás veze na bus – sleeping bus. Neskutečné se stává pravdou. Kdo

neuvídí, neuvěří. Autobus plný „postelí“ J V údivu jsou všichni přístupivší. Čumí jak puci. Usídlujeme se na letišti. Noc prospíme a po 10 hodinách jsme v Hué.

NEDELE 1.11.2009

Kopa nabídek k ubytování, jsou jako u vytržení, jakmile zastaví autobus s turisty. Jdeme si prohlédnout pokoje. Drahé, nebo bez oken, se zápachem. Chytrá kniha radí jít o dům dál. Uklizeno, voňavé a s balkónem. Smlouváme o cenu. Moc to nejde,

majitelka je neústupná. Hotel je v knize Lonely Planet, nemusí slevit. Bereme a jdeme snídat. Míša těšící se na pan cake je zklamaná a neuspěla ani se stížností. Ve Vietnamu je normální opečená placka pouze z jedné strany. Ostatní mlaskáme. Chutná nám. Budou z nás motorkáři, půjčujeme motorku a vyrážíme k pamětihodnostem. Po cestě Pólův stroj odmítá poslušnost. Jede si pro náhradní. Motáme se po městě v nezvykle slabém provozu. Jsme až kdesi v pr. ..., a pagoda furt nikde. Mapa nám nepomáhá. Bloudíme, točíme se a zastavujeme. Chceme vidět aspoň něco. Fotíme a přejíždíme dál. Jakýsi klášter se spoustou dětí. Jsme pro ně jako atrakce, pokřikují „hello“ a my odpovídáme. Pro nás je atrakcí místní kolorit. Zřejmé se koná obřad, spousta výzdoby a zvuk hudby. „Nenápadně“ se proplétáme komplexem.

Zmerčil nás jeden z mnichů, asi jediný umí trochu anglicky. Vede nás přímo k modlicím se lidem a do „chrámu“. Co to je, říkáme si??? Bez odpovědi hledíme jak vyorané myši. Mnich si půjčuje foťák a dělá snímky „nejvyššího“. Poté nás provází zbytkem budov. Bosi obdivujeme výzdobu. Jsme obdarováni ovocem a vodou. Bereme motocykly a vzhůru k turistické atrakci. Opět bloudíme, nevíme si rady. Nakonec se chytáme mapy a v dálce vidíme cíl. Před vstupem do pagody dáváme večeři. Místní „dobrák“ nás natáhl, ale i tak se to dá. Na prohlídku máme jen 45 minut. Musíme se pohybovat rychle, aby nás nezavřeli za hradbami. Za chvíli je tma, ještě symbol Vietnamu. Jedeme na plný plyn. Docela se setmělo, moc toho nevidíme. Provoz zhoustl, raději rychle k hotelu. Zas tak rychle ne, prrr!!! Pólo má defekt. Tentokrát sprchlo a je jak

v prádelce. Jsme ulepení a upocení. Hotelová sprcha bude vhod. Není až tak pozdě, ale musím jít spát, jinak hodím čelo.

PONDĚLÍ 2.11.2009

Po snídani jdeme do královské citadely. Je nedaleko hotelu, jdeme pěšky. Koupíme lupeny u brány a za 5 m nás stává strejda s trandákem a trhá kontrolní ústřížky. Prostě všichni musí pracovat. Rozsáhlý komplex staveb, jezírek, vodních hrází s červenými kapříky. Na flusanec jdou jak na uzeneň.

Huby otevřené a o kousek krmiva se rvou jak d'ábli. Počasí je dost proměnlivé, střídají se husté přeháňky. Pláštěnky jsou v batohu, je jim tam dobře. Prý trochu deště nezaškodí, přebíháme mezi budovami, strohé popisky dávají vědět něco málo o historii. Zub času i místní klima udělaly své, dost budov je zcela zničených. Ty méně rozpadlé se snaží zachránit. Po cestě zpět fotíme ukořistěné americké tanky a děla, zase leje, schováváme se u musea. Rikšové nám nabízejí suché svezení v otevřených kabinkách, nejlíp bude, když si ještě koupíme pláštěnku. Hlad nás dohnal do restauračky, musíme rychle pojíst, bus do Hoi Anu odjíždí ve 13:30. Leje jak z konve, bereme si taxi. U hotelu máme pár minut, jdeme na čaj. Týpek z cestovky je psychicky na dně. Všichni 4 chceme před odjezdem na WC. Očekávali jsme „normální“ bus, opět přijíždí lůžková úprava. Usedáme, vlastně uleháme, a tradiční kolo po městě, musíme být plní. Jako poslední přisedají 2 Indové – asi dle snědší pleti. Zřejmě nechápou, že sedadlo je určeno pro 1, a cpou se tam oba :-). Docela vtipné, zkouší různé figly, ale nějak to nesedí. Vysvobozují je 2 dívky. Dědula musí na poslední volný flek vzadu. Úplně nešťastný opouští svoji ženu (o poznání mladší). Raději bere deku a usedá do uličky, usne jak hrozený do vody a nahlas přemýšlí. Za lejáku a fujavice přijíždíme do Hoi Anu. Už za tmy nám oznamují, že jsme na místě. Dohadujeme se o cenu pokoje, máme rozdílné cenové relace z knížky. Protože je hnusně, kývneme. Pokoje jsou pěkně, prostorné. Chceme povečeřet v hotelové restauraci. Špatná volba, spíš ta nejhorší. Objednáváme si pití a jídlo, vše tradiční, nic extra. Po půl hodině dostává Míša nevhlednou rýži s masem, vše se topí v tuku. No hnus. Po 45 minutách se připomínáme s objednávkou. Nepřinesou nic najednou. Je toho na ně moc – 2 obsazené stoly v restauraci = 6 lidí. Místní posluhovač chodí od ničeho k ničemu jak pokazené hodiny. Ptát se na cokoliv je zbytečné, protože možná rozeznávají jenom den a noc. Po hodině a půl máme jídlo všichni, stejný olejový základ. Asi vaří jiné národnosti, protože na nudlích a rýži nejde nic pokazit. Tady udělali nepoživatelné všechny pokrmy. Už víme, že snídani budeme hledat jinde.

ÚTERÝ 3.11.2009

Masi má narozeniny, maminka píše gratulaci, myslí na svého chlapce.

Zůstáváme v Hoi Anu. Ještě jeden den, nemá cenu jet k moři, protože předpověď je stále nepříznivá, a navíc lákadlo skvělých nákupů – centrum se spoustou krejčovských dílen. Kluci raději půjčují „bajky“ a pojedou do Starého Města. Nechávají nás napospas po penězích lačným „krejčovským“. Samo neodoláme a jsme v krámě, krouží kolem nás jak supi. Všechno hraje barvami

– nabízí ty nejlepší colors a ceny. Tak jak všichni. S mojí a jejich angličtinou docela bojujeme, ale touha po oblečku vítězí a deal je uzavřený. Dolary mizí ze šrajtofle. Takové bychom v ČR pořídily za 5-ti násobek. Míša má ještě větší radost, mnohem více se těší přílivu peněz obchodnice, co ji obsluhuje. Samo, že smlouváme, teď bude každá kačka dobrá J Kluci na kolech projeli starou čtvrt zatopenou přílivem vody. Jdeme do oblíbené restaurace „k babce“ a pak do města na památky. Opět houfy turistů a různých lákadel. Peněženky zeštíhly, musíme se uskromnit J Opět hustý déšť a město bez elektřiny. Svítí jen ty domy, kde mají agregát. Déšť přechkáme v restauraci u čaje. Míša neukojená touhou po nákupech míří opět k dílničkám. Vietnamci dokáží snad cokoliv – vybírá si materiál na sandále. Nachýlil se čas k večeri. Domácí restaurace „u báby“ je osvědčenou volbou. Setkáváme se s Francouzku ze „sleeping busu“. Míša s Pólem konverzuje, já poslouchám a sem tam něco prohodím – k tématu, bo vím, o čem je řeč. Masi možná jen tuší, a možná ani to ne, protože žádá Míšu o překlad. Sem tam využíváme toho, že nerozumí, a Masi se čertí. Ale ani to ho nedonutí k procvičování cizích řečí. Zítřka vstáváme v 6, chystáme se do hotelu, ještě předtím Pólo zjišťuje, v kolik bábina otvírá. Už v 5! Super.

STŘEDA 4.11.2009

Masikovy narozeniny jsme moc neoslavili :-).

Ale aspoň místo dortu měl palačinku :-). Budí nás smluvený signál. Zaspali jsme. Pólo s Míšou berou kola a uhání s objednávkou na snídani k bábini. Házíme na sebe hadry a upalujeme. Fofrem balíme věci, v 8 staví u hotelu bus směr trip (prohlídku) My Son – prastaré památky chamské říše. Těšíme se, konečně něco staršího. Na místě pohřebiště se bojovalo, zůstalo jen pár „hrobek“. Vietkong si zde udělal útočiště a amíci je z nebe ostřelovali. Mnohé zavinila i vlhkost a lehkavá váznost Vietnamu. Moc se o památky nestarají, což mne udivuje. Bus je tady i s vietnamským průvodcem. Někdo nám to dělá naschvál, chytli jsme snad toho nejhoršího. Že není slunečno, nevádí. Ale když jde o výlet s průvodcem, chci se něco dovědět. Vím prd, protože chlapík používá neidentifikovatelný jazyk. Po 1 větě ztrácí pozornost celého autobusu. Možná 4 lidi chápou, co říká. Pár slov zachycují, zní trochu anglicky. „Co to sakra plance o kohútoch v pralese?“ Za chvíli se dovídám, že slovo „kokodat“ znamená krokodýl. Kdo by to byl tušil? Chlapík se pokusil o vtip o „kokodat“ na dovolené, nikdo se nesměje. Buď není vtipný nebo mu spíš nikdo nerozumí. Jsme na místě, přesun pár metrů pěšky a pak pojedeme jeepem. Všichni soudruzi musí pracovat, nevím proč, když všichni kokodat jsou na dovolené? J Musím říct, že to amíci neměli jednoduché. Vlhko, horko. Chodníky, po kterých jdeme, tu nebyly. Náš super guide se ztratil, chvíli čekáme a pak odjíždíme. Zřejmě ani tygři nebyli na dovolené. (To, že z výletu s výkladem nemá nikdo nic, dokládá dotaz jedné Němky. „Myslím, že jsme ze stejného autobusu modré barvy“. Pólo: „Modré, spíš zelené?“ „Něco mezitím, máme průvodce, který dělá vtipy, a nikdo mu nerozumí,“ říká Němka. Potvrzuju a směju se na celé kolo, nejsem sama, kdo má problémy s výkladem).

Jsme zpět v Hoi Anu se zpožděním a letíme pro šaty. Míšu málem klepla pepka, něco není v pořádku. Na opravu mají 2,5 hodiny. Jdeme k bábině a pak zpět do salónu. Ztrácíme nervy, pobíháme po městě a doufáme, že dívky u šicích strojů mají zlaté ručičky. Jaksi se nám podařilo všechno odzkoušet a hurá k hotelu. Neúprosně se přiblížil čas odjezdu. Letíme jak splašení, před hotelem už stojí bus. Chtěli jsme dát sprchu atd. Stiháme platit hotel, vzít pasy, hodit bágly do kufru, ještě záchod. Ufff!!! Jsme v buse zpcení jak vrata od chléva. Usedáme a jsme rádi, že jsme na palubě. Další zastávka Nha Trang, 13 hodinová cesta slibující krásné pláže, slunění a šnorchlování. Cesta je dost krušná, i když jedeme po hlavním tahu. Hlavně mosty dost hází a všechno se třese. Po cestě dost prší, to jsme si nepřáli. Chceme užít slunce a opalovací krémy. Pospáváme nebo tak něco. Stavíme na plánované zastávce – kdo ví kde. WC, protáhnout těla a za 40 minut odjezd. Ten se protahuje, a navíc motor odmítá poslušnost. Snad tu nezůstaneme trčet, říkám si v duchu. Řidič a další lidé obíhají bus a na 100. pokus motor naskočil. Pokračujeme téměř do svítání.

ČTVRTEK 5.11.2009

Nikdo neví proč, ale zastavujeme. Řidiči ani na jedné zastávce nejsou schopni říci, kdy bude odjezd. A ani teď nevědí, co se děje, hrůza!!! Popojíždíme v předlouhé koloně. Je ještě tma, vidíme jen koncová světla aut. Řidič se s busem tlačí dopředu až k jakémusi bufetu. Stále prší a začíná svítat. Obudila jsem se s úlekem, že na mě zapomněli, a nestihla jsem jít na záchod. Nakonec zde téměř zapouštíme kořeny. Najednou řev a troubení, řidič velí k odjezdu. Konečně zavřel motor a jedeme. Díky záplavám někde spadl most, proto to prodlení. Cesta, která měla trvat 13 hodin, se protáhla na 16. Máme štěstí, jeden klučina Jason jel tuto trasu 30 hodin. Jsme před cestovkou a hotelem. Co teď? Musíme operativně přehodnotit plán. Krásné palmové pláže jsou plně naplaveného bordelu včetně všelijakých suvenýrů. Chtěli jsme na menší ostrov, pryč od turistického ruchu. Moře je špinavé a rozbouřené, ani lodě nevyplouvají. Dáváme si oběd a ubytováváme se. Osprchujeme se a vydáme se na procházku, chci vidět moře a má tu být mořské akvárium. Pláže jsou lemovány kokosovými palmami a naše chlapečky lákají k lupu. Nejprve ořechy zkouší urvat házením starých kokosů. Denní požívání slivovice jim rozostřilo zrak a zakřivilo mušku. Naplaveniny nabízejí další možnosti – dlouhá větev na srážení ořechů. Po několika výskocích s tyčí se Pólovi daří setřást 1 ořech. Kudlu má v kapse, jde kuchat otvor. Míša se těší na mléko. Mezitím Masik zkouší stejný důmyslný systém, poskakuje jak jojo. Je pro smích nám i místním. Ořech padá, docela rána. Ovšem

jsme zastaveni domorodcem, prý se to nesmí. Neva, stačí se dostat k tekutině a dužině ořechu. Pólo dává ruce pryč, práci dotahuje Masi s Míšou. Přelévají kokosové mléko do petky. Očekávají aspoň 1 litr tekutiny, vyždímali sotva 0,5 litru L. Ochutnávají a není to pravé ořechové. Nemá cenu kuchat další. Za tmy se vracíme k hotelu.

PÁTEK 6.11.2009

Slíbují lepší počasí, loďky by měly vyplouvat k ostrovům. Kupujeme si výlet na lodičce slibující mořské akvárium,

šnorchlování a spoustu jiných věcí. Jsme připraveni k nalodění. Na celé báře je 5 bělochů. Máme opět žertující průvodce. Samo, že místním toho řekne víc, jak nám v angličtině, ale aspoň mu je rozumět. Prorážíme vlny k prvnímu ostrovu. Už z dálky vidíme podivné stavení. Co to zase je??? A hle, mořské akvário ve tvaru betonové lodi jak z Pirátů z Karibiku. Chybí už jen Jack Sparrow. Prohlídka není moc dlouhá, moc toho nenachystali, ale některé rybky bych v moři potkat nechtěla. Plujeme dále – dle plánu malý ostrůvek s plážemi a korály. Kotvíme u největšího – zase nás ošulili, hadi jedni! Míša to chce řešit, ale řidičák na loď nemá nikdo z nás. Strojíme se do plavek, bereme brýle a šnorchly. Jsem na obavách, že kromě blízko proplouvajících lidí neuvidíme nic. A taky že jo. Jsme rozezlení, že nám počasí zpřetrhalo plány a tito obelhalí. Do moře spouští mořský bar, hudba zesílí a guide se vlní na baru. Zve nás blíže. V loďce má bednu a pití. Rozdává plastové pohárky a nalévá na plátek ananasu červenou tekutinu. Jsem u baru a jednu skleničku беру téže, přivoním a koštuju. Cosi podobného vínu se slanou příchutí a vůní ananasu. Kluci si vůbec nestěžují, protože to přece dává, ať je to cokoli! Z lahve čteme víno z Dalatu. Inu, Vietnamci kopírují cokoli, ale k vínu mají hodně daleko. Alespoň u této značky. Kluci do sebe obrací několikrát pohárek a guide je nadšen a usmívá se. Za hlasité hudby mě vybízí k tanci na báře a já se širokým úsměvem na rtech odmítám. Stejně jako dolítí dalšího pohárku oprskaného slanou mořskou vodou. Ostatní účastníci zájezdu čuží z lodí, nevíme, jestli neumí plavat, nebo mají už dost moře. Vylézám z vody a místo lavič je obrovský stůl. Ještě ubrus a už nosí talířky a misky s jídlem všeho druhu. Jsme mezi místními, dostáváme hůlky. Jídlo se nabírá do menších misek. Ládujeme se a plníme misky vrchovatě. Stále doplňujeme ujezené porce, evidentně mají radost, že nám chutná. Domorodci jsou syti, jedna miska s pár zrnky rýže jim stačí. Neupejpmáme se a bereme si z vedlejších misek. Jakmile jsou prázdné, přistrukují nám blíže další porce. Už se cítíme trapně, odkládáme misky a hůlky. Není konec všem překvapením. Uklízí se ze stolu, skládá se pár lavič a posádka přináší bubny a el. kytaru. Bude živá produkce. Svit nebo jak má narozeniny, tak si dáme z každého soudku něco. Za hudby a zpěvu pokračujeme k dalšímu ostrovu – relaxačnímu. Na kraji pláže jsou lehátka a Pólo s Míšou si dávají slofika. Já hledám mušle a korály. Loďka připlouvá a čeká nás poslední ostrov s tradiční rybářskou osadou. Guide ve vietnamštině snad 20 minut popisuje historii a tak. V angličtině popis trochu zkrátil, ale něco aspoň řekl. Měla jsem zato, že se zastavíme a projdeme se kolem. Zase podvod! Projeli jsme asi s 30 metrovým odstupem. Do odjezdu busu ve 20:30 hodin do Saigonu budeme mít ještě čas.

Vzpomněla jsme si, že v Nha Trangu mají být termální koupele. Stejně jsme chtěli využít hotelové sprchy ke spláchnutí soli, tak ji smyjeme v lázních. Bereme taxi, je to kdesi v odlehlé části. Kupujeme kupon na bahenní koupel, horkou vanu, termální vodopád a bazén. V hotelu jsem si při překládce věcí nechala plavky, neva, půjdu ve spodním.....

- Linda -
(pokračování najdete v
příštím čísle C-Z)

Můj kamarád leze **co mám dělat?**

Jak zjistíme, že náš kamarád leze a jak mu můžeme pomoci?

O lezení se v poslední době hodně mluví a mnozí už zažili to, že jim někdo, ať už na skalách, na bouldrovce nebo jinde lezení nabídl. Musíš počítat s tím, že lezení a problémy s ním spojené se mohou vyskytnout i ve TVÉM okolí.

Každý, jak dospívá, začne být stále více zodpovědný sám za sebe. A tak se musí rozhodnout, s kým se bude stykat, jak bude žít, o co se bude snažit. S lezením je to právě tak.

Nikdo niho nenutí, aby lezl.

Často z neznalosti, zvědavosti nebo jen z nudy si člověk lezení zkusí. Tím člověkem může být právě tvůj kamarád. Dřív nebo později se dostane do problémů vysoko nad kruhem nebo dost špatně založeným čokem.

Jak tohle zjistit?

Samozřejmě, kamarád ti může všechno říci – ale co když ne? Co když se mu právě dobře neříká, že propadl něčemu, o čem si nejdřív myslel, že půjde jen o zajímavý experiment. Nebo prostě o dobrodružství. Třeba se stydí. Nebo se bojí, že bys to řekl rodičům/partnerce. Možná by to rád řekl, a jenom neví jak.

Takže, jak na to?

Všímej si VŠECH změn v kamarádově chování.

Změnily se postatně jeho zájmy?

Začal být lhostejný a odmítavý k věcem, které měl původně rád a hodně se jim věnoval?

Má novou partu, která nemá právě nejlepší pověst a o které se třeba říká, že v lezení „jedou“?

Začal najednou tvrdit, že na lezení nic není a že člověk to zvládne, když je „silný“ a „nad věcí“?

Slyšíš od něho v poslední době, že do závislosti na lezení se dostane jenom slaboch a že je vlastně docela fajn si občas užít i věci, které většina lidí odsuzuje?

Že „na stěně“ dneska leze „každý“, že tady o nic nejde, a hlavně – že to není žádné riziko, protože „alkohol je mnohem horší“?

Povídá také o tom, že existuje (rekreační) lezení, kde závislost vlastně neexistuje, takže „o co jde“?

Tohle všechno můžeš slyšet a kamarád, když se ho zeptáš, stále tvrdí, že neleze...

Takže jak dál?

Jak mu to jde ve škole/práci?

Zhoršil se v prospěchu/kvalitě hlavně proto, že chodí často „za školu“. Má dovolenou a ty vlastně nevíš, kde je? Má najednou pořád nedostatek peněz, ale nevidíš nic, za co by je utrácel? Začaly se u vás ve třídě ztrácet peníze nebo věci, které se dají prodat? Prodal tvůj kamarád věci, o které by dříve nechtěl přijít za žádnou cenu?

A co doma?

Stěžuje si, že má v poslední době problémy s rodiči, partnerkou? Není to třeba naopak, a nemají spíše rodiče/partnerka problémy s ním?

Víš o tom něco?

Třeba sis také všiml, že bývá často unavený a není vcelku důvod?

Že nevypadá zrovna dvakrát nejlépe?

Že v poslední době nápadně zhubl?

Všiml sis, že jsou chvíle, kdy je kamarád nápadně veselý, aktivní – ale pak zase najednou skleslý, bez nálady a lhostejný ke všemu kolem sebe?

Jsou ale i horší věci.

Nosí v poslední době oblečení umazané od magnésia?

Mívá mozoly a prodraná bříška prstů?

Viděls jsi u něho lezečky, sedák nebo cokoli, co by mohlo připomínat lezení?

Může to být bílý prášek balený v kostkách, pytlících, průvodce či různé nákrsky cest?

Když ses ho rovnou zeptal, třeba ti řekl, že to, co má u sebe, není jeho. Jen to pro někoho schovává, protože ten člověk to nechce mít doma.

Právě tohle je častá výmluva, ale zároveň téměř jistota, že kamarád v lezení „jede“.

Zeptej se ho rovnou a nenech se odbýt.

Vyjmenuj mu všechno, co se ti na něm v poslední době nezdá. Řekni mu, že ti na něm záleží. Pak se může stát, že budeš první, komu se kamarád svěří.

Co ale potom?

Nesnaž se věci vyřešit sám. Pamatuj si, že žádné domluvy kamaráda lezení nezbaví a že je na tom velmi pravděpodobně daleko hůře, než ti řekl.

Než se do toho takhle pustíš, měl bys vědět, kde sídlí a pracuje zařízení, ve kterém se lezení věnují profesionálně.

Kde mohou poradit. Anonymně.

Zavolej tam a zeptej se, jestli tam můžeš kamaráda doprovodit.

Jestli je možno si o lezení popovídat a nic tím neriskovat.

Tohle všechno pak kamarádovi nabídní a sleduj jeho reakci.

Nevykládej mu o skončení s lezením, nabídní mu radu v zařízení (lezecké stěně, lezeckém oddíle), kde s tím mají zkušenosti a kde mu nebudou nic vyčítat.

Dozví se, zda je jeho chování rizikové či ne.

Další postup a trénink nech na odbornících.

Pokud odmítne nebo se bude vymlouvat a návštěvu zařízení odkládat „na příští týden“ – pak se asi mnoho udělat nedá.

Pamatuj si, že ne každý je ochoten trénovat, a trénovat lze jen toho, kdo trénovat CHCE!

Toto platí pro nemoc, jakou je závislost na lezení, mnohem více než pro mnohé jiné nemoci. Proti své vůli člověk systematicky trénovat nezačne.

Počítej s tím, že všechna tvoje snaha a pomoc může být nanic.

Může se ti vysmát, nebo tě opustit.

Může tě také začít přesvědčovat, že o nic nejde, že to můžeš klidně zkusit s ním.

V tom případě musíš najít sílu k tomu, abys začal také lézt a trénovat.

K tomu, abys to dokázal, musíš být silnou osobností.

Děláš to však proto, abys zachránil sebe.

Co na lezení zákon?

Pozor! Pamatuj, když lezeš, ničíš si nejen zdraví, ale dostáváš se i do konfliktu se společností!

Zařízení, na které se lze obrátit o radu a pomoc:

- A) Ve všech krajských městech najdeš lezeckou stěnu nebo bouldrovku, které lze v případě potřeby kontaktovat.
- B) Seznam oddílů v okrese Uherské Hradiště
  - HOT. J. Sokol Uh. Brod
  - HK Uh. Hradiště

Varování:

Horolezectví, lezení a s ním spojené aktivity jsou životu nebezpečné. Mnohem nebezpečnější je sice jízda autem, ale tvařme se, že to tak není, a radši se na to lezení ...

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám do redakce zatím nepůjčili...

Konec září a svátek svatého Václava oslavil parádním **PP** přelezem cesty **Ora et praeserva 8+/9-** v rakouském Adlitzgrabenu **Jenys**.

Učitel si trochu potrénoval a na zájezdu do Paklenice v klenbě Hram připsal svoji první cestu za **7c+** (9+). Cesta nese jméno po šéfovi slovanských bohů **Perunovi**. Učitel vyřešil problémy v klíčovém místě vynecháním expresky a za exaktického řevu dopádl pozdě odpoledne k řetězu.

Na prvním zájezdu roku 2010 se zadařilo **učitelovi**. Na La Grande Face v La Turbii si s milionářskými pohledy za zády dal na **flešáka Monte Queue 7a**. O dva dny později se vytáhl i v jeskyni La Grotta v Peillonu, kde dal ve stejném stylu **La Discrete 7a**.

La Discrete 7a se podařilo flashnout i **Ondrovi**, který tak otvrdil, že forma by byla. Teď už ji jenom zúročit.

Zase tu nejste napsaní, a tak moc byste chtěli? Nejlepší asi bude začít pro to něco dělat! Chce to trochu zamakat, a hlavně hodně jezdit a ono pak určitě něco zaznamenáníhodného padne a vy budete moci svým maminkám, tatínkům, babičkám, manželkám, přátelům, dětem, spolužákům a kdoví komu ještě ukázat - vidíš, tady se píše o mně!

co sa chystá?

Na poslední únorový víkend je naplánována **druhá oddílová bouldrsejšn**. Tentokrát se sejdem v neděli 28. 2. 2010 ve 13:00 v **tělocvičně**. Tak trénujte ať se o to první místo pořádně poperem!

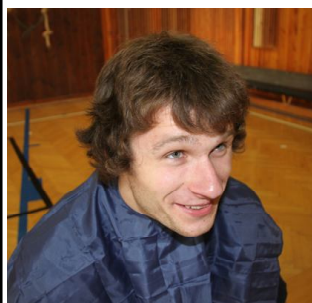
Někdy ke konci března by měly proběhnout tradiční závody s názvem **Rock Masters Bílé Karpaty v Bojkovicích**, které loni odpadly. Doufáme, že letos půjde peca do sebe, nechá si zase pomoci od Osika a my všichni si parádně zalezeme na skvělé bouldrpárty.

Jako tradičně, i letos se chystá **velikonoční oddílový výpad do Arca** a okolí. Okusit známé i neznámé terény v okolí tohoto lezeckého městečka je kořením Velikonoc již několik let. Kolik se nás na parkálu pod San Sirem letos sejde, záleží jen a jen na nás. Termín středa 31. 3. až pondělí 5. 4. 2010.

V sobotu po Arcu (13. 4. 2010) se uskuteční **na Zbojníkově ve Chříbech cvičné chytání pádů**. Účast všech vítána, nováčkům značně doporučena. Po ukončení chytání plánujeme přesun ke kapli pod Barborkou, večůrok a ráno lezení na sklách v okolí (Barborka, Břestek). Náhradní termín v případě nepříznivého počasí je sobota 20. 4. 2010.

Tak už je jasné, že i letos budeme mít na vyhlášení Sportovce roku Uherského Brodu zástupce z našeho oddílu. Je jím Břet'a Lebloch, který (jak je patrné z článku Best uff 2009) měl loni opravdu vydařenou sezónu. Navíc byl vybrán do týmu na testování španělských lezeček Garra a výrobků firmy Yate, která je dováží. Věřím, že příští rok se mezi ty nejlepší zase někdo od nás dostane. Našlápnuto mají někteří parádně.

metamorfóza lezce KOJAKA

Kojak alias Ringo Starr u holiče.

Kojak - PUNK'S NOT DEAD!.

Kojak - vrah a kriminálník nebo skinhead či snad člen elitního komanda?

Rubrika na přání

Jako fakt nechápu, jak můžete pořád myslet jenom na lezení...

kydy z redakce

Před týdnem skončilo OUPN. Před dvěma dny jsem se předčasně vrátil z lezení ve Francii. Bylo špatné počasí. V tuhle chvíli finišuju patnáctku CLIMBzinu a z VH1 slyším Jungle Drumm - veselá vzpomínka na letní Tyrolsko. Zítra jdu po týdnu volna zase do práce, v pátek ples, další týden ve čtvrtek mě čeká jistá společenská událost, na které bych nechtěl chybět, a na konci února oddílová tělocvična. Koncem března odjezd do velikonočního Arca, pak chytání pádů na Zbojníkově. Lhal bych, kdybych řekl cokoli jiného, než že *lezení, to je můj život*. A platí to i obráceně - když lezu, žiju. Nemusí to takto mít každý, ale já to tak mám. Dýchám a žiju lezení každým douškem. Dá se to takhle dělat, i když máte práci, rodinu a možná i kopy dalších povinností. Jde to. Mám to vyzkoušené a nechci to měnit. Těším se na léto, na náš rodinný trip. Jak jinak než za lezením. Taky se ale těším, až už se mně vrátí MMF z Krkonoš a budeme zase všichni spolu.

Užívejte života, lezte naplno, ale nikdy při tom nezapomeňte na svoje nejbližší. To oni jsou těmi, kdo nás podrží nad vodou ve chvílích, kdy už ani ten zdánlivý všelék - lezení - nepomáhá, ve chvílích, kdy jsme zranění, ať už na těle nebo na duši. Potřebujeme je, stejně jako oni potřebují nás.

Krásnou a úspěšnou sezónu 2010 přeje

Břet'a teaČR Lebloch

- Čo ešte ostalo v batohu?

- **CLIMBzin** .

- Stačí!

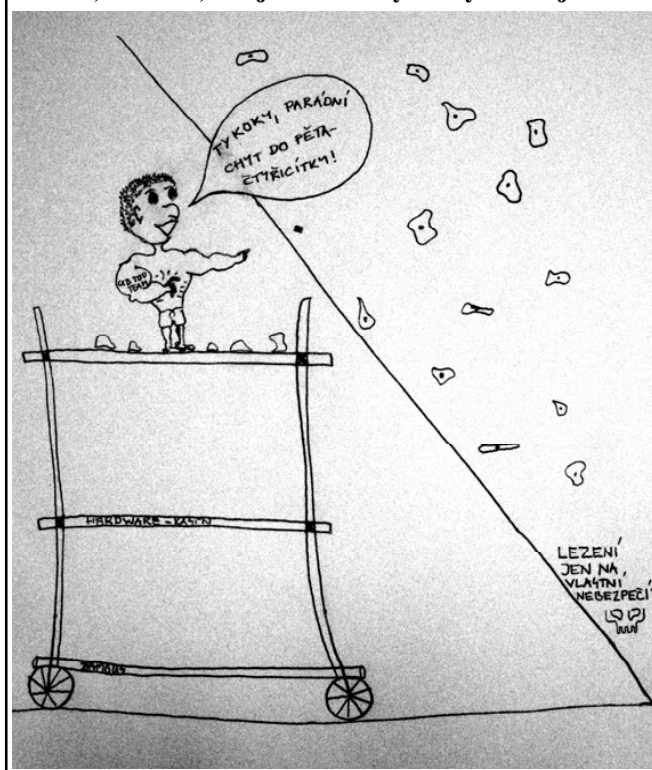

V 16. čísle snad najdeš:

Vietnam - 2. díl deníku, jarní a možná i letní výkony a akce, reporty z výletů do ciziny, oblíbené i neoblíbené rubriky, několik komerčních oken, možná nějaký ten rozhovor a spoustu dalších novinek.

Trénuj se svým GURU!!!

Jo, na lešení, tam je kuxva silný každý! Že Kájo?!

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

No a samozřejmě taky máte možnost vyjet si v úterý po práci do DN na Půdu a v sobotu sa jezdí do Boykovek.

www.oupn.wz.cz
www.vrcholky.cz

(c) 2009 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasný zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: teaČR

gramatická korektura: paní učitelka Křížová - děkujeme

pressssss: dycky se to nějak vyřeší

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přeletech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

bretal@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!